

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobců **a) P. S.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavou Ježkovou, advokátkou se sídlem Nová Paka, K. J. Erbena 1266, a **b) J. B.**, zastoupeného obecným zmocněncem Ing. arch. J. D. B., proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, za účasti **CETIN, a. s.**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2681/6, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2019, č. j. 30 A 56/2018-143,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci a osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Nová Paka (dále jen „správní orgán I. stupně“) výrokem ad I. rozhodnutí ze dne 14. 6. 2017, č. j. MUNP/2017/8412/ŽP/IT, udělil žalobci a) podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), povolení k nakládání s podzemními vodami – k jejich odběru, a to

z vrtané studny umístěné na pozemku parc. č. X v kat. území N. K odvolání žalobce b) žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 3. 2018, č. j. KUKHK-26930/ZP/2017-6, změnil výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že v části „*Povinnosti a podmínky pro nakládání s vodami*“, doplnil body č. 3 a č. 4, jimiž žalobci a) stanovil povinnost měřit odebrané množství podzemních vod vodoměrem a trvale zabezpečit maximální snížení hladiny podzemních vod při čerpání na hranici do 25 m od vyústění pažnice prostřednictvím instalace hladinového spínače.

[2] Proti tomuto rozhodnutí brojili žalobce a) a žalobce b) samostatnými žalobami u Krajského soudu v Hradci Králové, který obě spojil ke společnému projednání a shora uvedeným rozsudkem je zamítl.

[3] Krajský soud se neztotožnil s námitkou žalobce a), že povinnost měřit odebrané množství vody vodoměrem a instalovat hladinový spínač mu byla stanovena nad rámec zákona a v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Přitakal názoru žalobce a), že se na jeho případ nevztahují povinnosti podle § 10 odst. 1 vodního zákona, neboť není zde uvedeným subjektem oprávněným k nakládání s vodami nejen co do množství stanoveného odběru podzemní vody ve vymezeném časovém období, ale ani neodebírání vody k účelům předpokládaným citovaným ustanovením. Povinnost měření odběru vody podle § 10 odst. 1 vodního zákona souvisí také s poplatkovou povinností, od níž je žalobce a) osvobozen podle § 88b tohoto zákona. To vše ale zároveň neznamená, že zákonnou povinnost měřit množství vody, s níž je nakládáno na základě příslušného povolení, mají pouze subjekty vyjmenované v § 10 odst. 1 vodního zákona.

[4] Pro další případy, kdy je třeba odběry vod regulovat, a proto i kontrolovat, se uplatní § 9 odst. 1 citovaného zákona, který stanoví, že v povolení k nakládání s vodami se stanoví účel, rozsah, povinnosti a popřípadě podmínky, za kterých se toto povolení vydává, přičemž podkladem vydání povolení k nakládání s podzemními vodami je vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, nerozhodne-li vodoprávní úřad ve výjimečných případech jinak. Toto ustanovení umožňuje, aby v konkrétních případech bylo i mimo případy předvídané v § 10 odst. 1 tohoto zákona možno stanovit i povinnost měření odebrané vody s ohledem na místní hydrologickou situaci tak, aby nebylo ohroženo zásobování obyvatelstva pitnou vodou, nebyly ohroženy zájmy vodního hospodářství či ochrany přírody a krajiny zaklesnutím hladiny podzemních vod, apod. Jelikož však jde o uložení povinnosti, která není výslovně stanovena přímo v zákoně, musí být její uložení náležitě odůvodněno. Krajský soud shledal, že žalovaný při změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně této povinnosti v napadeném rozhodnutí dostál.

[5] Krajský soud následně z napadeného rozhodnutí obsáhle citoval jeho stěžejní pasáž a konstatoval, že je v ní velmi podrobně popsán rozhodující skutkový stav a osvětleny právní úvahy žalovaného. S jeho odůvodněním se krajský soud zcela ztotožnil s tím, že na vyslovených závěrech není co měnit ani k nim cokoli dodávat, neboť žalovaný se s danou právní otázkou vypořádal vyčerpávajícím způsobem. Za této situace by krajský soud jen jinými slovy říkal totéž. Uzavřel, že povinnosti uložené žalobci a) byly stanoveny v souladu s § 9 odst. 1 vodního zákona, a to na základě řádně zjištěného skutkového stavu (hydrogeologický stav území byl řádně zjištěn osobou s příslušnou odborností) a právního zhodnocení odpovídajícího zákonu.

[6] Nad rámec žalobních námitek krajský soud dodal, že žalobce a) byl v odvolacím řízení seznámen se zamýšlenou změnou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterou posléze odsouhlasil. Podaná žaloba tomu neodpovídá.

[7] Podle krajského soudu je také irelevantní, že u vrtaných studní v sousedství studny žalobce a) (studny S-1 až S-3) nebyla povinnost měření odběrů podzemní vody uložena. Jde totiž o vodní díla provedená v průběhu času, kdy to zřejmě hydrologická situace ještě nevyžadovala. Rozhodnutí o povolení k odběru podzemních vod z těchto studní nejsou předmětem přezkumu v nyní projednávané věci a není jím ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 6. 2019, č. j. MUNP/2019/7911/LJ, vydané k další vrtané studni takřka na sousedním pozemku, na které žalobce a) poukazoval. Tato rozhodnutí nemohou nic změnit na tom, že předpoklady pro vydání napadeného rozhodnutí byly v rozhodné době splněny. Postup správního orgánu I. stupně nicméně vyvolává jisté překvapení; podle přednesů stran při jednání neprošlo poslední zmíněné rozhodnutí o povolení studny a odběru podzemní vody testem věcné správnosti u žalovaného.

[8] Co se týče žaloby žalobce b), krajský soud shledal, že jeho odvolacími námitkami se žalovaný řádně zabýval. Není ani pravdou, že žalobci b) nebyl zpřístupněn správní spis, žalobce b) sám o obsah správního spisu zájem neprojevil. Podstatná část námitek žalobce b) se však k předmětu řízení, tj. napadenému rozhodnutí, vůbec nevztahovala, proto se jimi krajský soud nezabýval.

[9] Proti tomuto rozsudku podává žalobce a) (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel souhlasí s krajským soudem v tom, že se na něj nevztahuje § 10 odst. 1 vodního zákona. Má však za to, že podle § 9 odst. 1 tohoto zákona sice vodoprávní úřad může stanovit podmínky pro povolení k nakládání s vodami, povinnost provádět měření odběru vody však výslovně neuvádí. Vodoprávní úřad může určit mimo jiné i množství vody, které může držitel povolení odebrat za určité časové období. Tyto povinnosti také byly stěžovateli uloženy již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, podle něhož činí maximální povolený měsíční odběr 50 m³ a roční 440 m³. Touto výší odběru nedojde k negativnímu ovlivnění hydrologických poměrů v daném prostoru, jak plyne z hydrogeologického posudku Mgr. H. ze dne 10. 12. 2014, včetně jeho doplnění ze dne 15. 12. 2014 (zpracovatel RNDr. B.). Stěžovatel poté přestřel výpočet průměrné spotřeby vody na osobu a den, který vztáhl k celkem 8 osobám a učinil závěr, že jejich roční spotřeba vody by ani nedosáhla výše uvedeného limitu 440 m³. Obdobně se vyjádřil též hydrogeolog ve výše uvedeném posudku. Předmětný pozemek se nenachází v ochranném pásmu vodního zdroje ani v chráněné oblasti přirozené akumulace vod a v sousedství se nacházejí další tři studny (S-1 až S-3), povolené ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, u nichž hydrogeologická situace povinnost měření odběru nevyžadovala. Přesto je stěžovatel jediný, komu byly stanoveny omezující podmínky, které jdou podle jeho názoru nad rámec zákona.

[11] Správní orgán zneužil své diskrece, neboť z žádných objektivních skutečností neplyne, že v předmětném území jsou hydrologické poměry závadné a je třeba uložit omezující opatření. Stěžovatel trvá na tom, že správní orgány porušily základní zásady

činnosti správních orgánů (§ 2 správního řádu), nezjistily dostatečně skutkový stav, nesprávně aplikovaly právní normy a nerespektovaly zásadu zákonnosti podle čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[12] Stěžovatel namítá, že při jednání před krajským soudem předložil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 6. 2019, jímž u studny na sousedním pozemku nebyla stanovena povinnost provádět měření odběru vody či zajištění hladiny podzemních vod. V tomto území byly od doby vydání napadeného rozhodnutí povoleny ještě další studny, u nichž tato omezení stanovena nebyla. Argumentaci krajského soudu, že tato rozhodnutí neprošla testem věcné správnosti u odvolacího orgánu, považuje za nepřijatelnou, neboť prvostupňový orgán je vázán rozhodovací praxí nadřízeného orgánu.

[13] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel doložil 13 dalších rozhodnutí správního orgánu I. stupně z let 2017 až 2019, v nichž žadatelům nebyly stanoveny povinnosti měření odběru podzemní vody a udržování její hladiny.

[14] Žalobce b) prostřednictvím obecného zmocněnce ve svých četných podáních vyjádřil nespokojenost nad tím, že nejen toto řízení, ale i další (s nyní projednávanou věcí nesouvisející) řízení týkající se žalobce b) a jeho rodiny, jsou podle jeho názoru ovlivňována nezákonnými kroky orgánů státní správy a státní moci a že celá jeho rodina je persekvována ze strany jakýchsi tajných služeb.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že § 9 odst. 1 vodního zákona nevylučuje, aby vodoprávní úřad stanovil oprávněným subjektům povinnost měřit množství odebíraných podzemních vod. Význam měření malých odběrů spočívá v dodržování a kontrole odběru podzemních vod z hlediska předpokládaného ovlivnění okolních zdrojů podzemní vody. Většina povolených odběrů tuto povinnost stanovenou nemá, tato praxe se však již mění. Zatížení některých lokalit studněmi je natolik husté, že předpokládaný depresní kužel již zasahuje okolní studny; to je i případ stěžovatele. Navíc v oblasti, v níž se nachází studna stěžovatele, není vybudován vodovod, studny u rodinných domů jsou tak jediným zdrojem pitné vody.

[16] Není pravdou, že odběrem ze studny stěžovatele nedojde k negativnímu ovlivnění hydrogeologických poměrů v zájmovém území. Podle odborného posouzení ve znění jeho doplnku, je negativní vliv odběru podzemní vody z vrtu stěžovatele předpokládán, byť v řádu jednotek centimetrů snížení hladiny podzemní vody ve studni S-3.

[17] K námitce, že v předmětné lokalitě byly povoleny další studny, u nichž nebyla stanovena povinnost měřit odběr podzemní vody, žalovaný podotkl, že žádné z těchto rozhodnutí nepřezkoumával. Ani tento samotný fakt by ostatně nemusel vést ve všech případech ke stanovení této povinnosti, neboť každý případ vychází z jedinečných hydrogeologických podmínek, existence okolních zdrojů a požadavků jednotlivých odběratelů. Proto je také každý žadatel povinen podle § 9 odst. 1 vodního zákona doložit stanovisko hydrogeologa, který mimo jiné vyhodnotí vliv předpokládaného odběru na okolní zdroje, což je zásadní východisko pro případné stanovení povinnosti měřit množství odebrané vody.

[18] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

[22] Nejvyšší správní soud ve světle výše uvedeného nemůže přehlédnout, že námítka uplatněné v kasační stížnosti se téměř kryjí s námitkami žalobními. Stěžovatel totiž v podstatné části kasační stížnosti jen opakuje argumentaci, která již byla vypořádána v řízení před krajským soudem. V této souvislosti je nutno poukázat na judikaturu zdejšího soudu, podle níž „stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, kteřé závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.)“ (rozsudek ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40). Jak již bylo výše popsáno, tímto směrem kasační argumentace převážně vedena není. Stěžovatel namítá, že povinnost provádět měření odběru podzemní vody a instalovat hladinový spínač mu byla stanovena nad rámec zákona a že ani případným odběrem v maximálním povoleném rozsahu nedojde k negativnímu ovlivnění okolních studní. Tyto námítka však již byly krajským soudem srozumitelně a přezkoumatelně vypořádány (případnou nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí by kasační soud musel zohlednit *ex officio* – viz ustanovení § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s.).

[23] Nejvyšší správní soud reflektuje skutečnost, že jádro argumentace krajského soudu spočívá v doslovném převzetí části odůvodnění napadeného rozhodnutí, reagující na odvolací námitky, které obsahově korespondují s námitkami žalobními. Tento postup je nicméně zcela v souladu s judikaturou kasačního soudu, podle níž, „[j]e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“. Vždy je ovšem třeba, aby krajský soud alespoň stručně vysvětlil, proč tak učinil, a jaké úvahy jej k tomu vedly (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, sp. zn. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud shledal, že výše uvedeným požadavkům krajský soud v napadeném rozsudku dostál.

[24] Krajský soud totiž ve vlastní hodnotící části vyzdvihl, že má-li být výkon veřejné správy efektivní, je třeba odběr podzemních vod regulovat a kontrolovat i v nespočtu dalších případů, na něž se nevztahuje § 10 odst. 1 vodního zákona, který pro zde vyjmenované případy stanoví povinnost provádět měření odběru podzemních vod vždy. Ustanovení § 9 odst. 1 tohoto zákona pamatuje na situace, kdy s ohledem na místní hydrologické poměry je nutno měřit množství odebrané vody, aby nedocházelo například k ohrožení zásobování obyvatelstva pitnou vodou; stanoví totiž, že v povolení k nakládání s vodami se stanoví účel, rozsah, *povinnosti*, popřípadě podmínky, za kterých se toto povolení vydává, přičemž podkladem pro jeho vydání je vyjádření osoby s odbornou způsobilostí (viz body 21. a 22. napadeného rozsudku). Následně krajský soud ocitoval relevantní část odůvodnění napadeného rozhodnutí, s níž se plně ztotožnil, a nepovažoval za vhodné pouze jinými slovy zde uvedenou argumentaci opakovat. Z odkazované pasáže rozhodnutí žalovaného se mimo jiné podává, že žalovaný spatřoval vadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně v tom, že nereflektovalo závěry posudku hydrogeologa RNDr. B. ze dne 10. 12. 2014. Z tohoto posudku totiž vyplývá, že pokud odběr ze studny stěžovatele nepřekročí 440 m³ ročně, dojde k ovlivnění hladiny podzemní vody v nejbližší studni S-3 pouze v řádu centimetrů. Za účelem zajištění bezkolizního provozu těchto studní doporučil RNDr. B. dodržování množství odebraných podzemních vod a čerpání podzemních vod pouze do hloubky 25 m za pomoci instalace hladinového spínače. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také konstatoval, že pokud správní orgán I. stupně stanovil maximální objem odebírané vody, aniž by současně stanovil povinnost měření odběru, není zřejmé, jak by prováděl kontrolu odebíraného množství vody, a jeho rozhodnutí tak má pouze formální charakter. Co se týče maximálního povoleného odběru ve výši 440 m³ ročně, v tomto objemu je započítána rovněž spotřeba vody na zalévání zahrady a provoz bazénu, nikoli pouze spotřeba uvnitř rodinného domu stěžovatele. Podle žalovaného bylo třeba respektovat existenci stávajících studní, tj. prokázat, že povolením nové studny nedojde ke snížení jejich vydatnosti. Okolnosti pro povolení k odběru podzemních vod se s každou další povolovanou studní mění a teprve u studny stěžovatele se vypočtená hydraulická deprese dotýká studny S-3; její minimální ovlivnění může být zajištěno pouze kontrolovaným odběrem vody a udržováním hladiny podzemních vod v hloubce 25 m. Konečně, povinnost měřit odebírané množství podzemní vody nebyla stanovena pouze stěžovateli, ale například u domovní studny v k. ú. Třebeš.

[25] Z uvedeného je zřejmé, že odůvodnění napadeného rozsudku nepostrádá vlastních úvah, které krajský soud vedly k osvojení si závěrů žalovaného. Úvahy krajského soudu jsou srozumitelné, logické a reagující na všechny argumentační pozice žaloby; lze z nich bez jakýchkoli pochybností dovodit, proč vyložil ustanovení § 9 odst. 1 vodního zákona shodně se závěry žalovaného i proč dovodil aplikovatelnost tohoto ustanovení na případ stěžovatele. Jedná se tedy o rozsudek přezkoumatelný, opírající se jasně deklarovaný zjištěný skutkový stav věci a konkrétní ustanovení zákona.

[26] S výjimkou dále uvedenou lze tedy konstatovat, že kasační argumentace směřuje *de facto* pouze proti závěrům žalovaného, neboť kopíruje (krajským soudem přezkoumatelně vypořádanou) argumentaci žalobní. Slovy výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 106/2006-58, tak stěžovatelem uplatněné námitky směřují proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Touto částí kasační stížnosti se proto Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat pro její nepřipustnost (viz bod [22] tohoto odůvodnění) a omezil se proto jen na posouzení přezkoumatelnosti závěrů krajského soudu o těchto otázkách, a to s výsledkem výše konstatovaným.

[27] Ze stejných důvodů nemohl Nejvyšší správní soud vypořádat ani námitky týkající se zneužití správního uvážení, porušení § 2 správního řádu a zásady zákonnosti. V této části kasační stížnosti totiž stěžovatel explicitně hovoří o pochybeních správního orgánu, a uplatňuje tedy argumentaci, která směřuje toliko proti závěrům žalovaného, nikoli soudu.

[28] Jedinou věcně projednatelnou kasační námitku obsahuje ta část kasační stížnosti, v níž stěžovatel polemizuje se závěrem krajského soudu, že v nyní posuzované věci nejsou relevantní další rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jimiž u povolovaných studní na pozemcích v blízkém okolí stěžovatelovy studny nebyla stanovena omezující opatření. Stěžovatel se domnívá, že tato rozhodnutí jsou projevem vázanosti správního orgánu nižšího stupně rozhodovací praxí orgánu odvolacího (tj. žalovaného). Tato námitka není důvodná. Předně lze uvést, že ani jedno ze stěžovatelem odkazovaných rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo dle sdělení žalovaného podrobeno přezkumu v odvolacím řízení. Za této situace lze tedy jen stěží identifikovat jakoukoli praxi nadřízeného orgánu, kterou by měl být správní orgán I. stupně v těchto věcech vázán. Ustálená správní praxe správních orgánů ve smyslu shodného přístupu k řešení typově shodných případů jistě může vyvolávat legitimní očekávání účastníků řízení, že jejich případ bude posuzován shodnou optikou (a může být i kritériem zákonnosti v rámci následného soudního přezkumu, kdy soud může posoudit, zda při řešení dané otázky existuje ustálená správní praxe, zda se napadené rozhodnutí této praxi vymyká a zda správní orgán případné vybočení z této praxe akceptovatelným způsobem odůvodnil), o takový případ však v posuzované věci u správního orgánu I. stupně ani u žalovaného evidentně nejde (k tomu srov. například rozsudky tohoto soudu ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006-159, a ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57). Skutečnost, že u nově povolovaných studní na okolních pozemcích neshledal správní orgán I. stupně důvod ukládat povinnost měření odběru podzemních vod, automaticky neznamená, že v případě stěžovatele pro to důvody dány nebyly. Jinými slovy řečeno, každý případ nově povolované studny je jedinečný a vyžaduje individuální posouzení, neboť každým dalším povoleným odběrem z nové studny se hydrogeologické podmínky v dotčeném území

mění, a to nikoli nutně jen s ohledem na vzdálenost povolované a stávající studny. Nezbytnou součástí tohoto posouzení je proto vyjádření osoby s odbornou způsobilostí (nerozhodne-li vodoprávní úřad ve výjimečných případech jinak; srov. § 9 odst. 1 *in fine* vodního zákona), která zhodnotí, zda a jakým způsobem se plánovaný odběr podzemní vody z nové studny dotkne poměrů ve stávajících vodních dílech, a případně navrhne vhodná opatření k zamezení negativních dopadů nově povolovaného odběru na hladinu podzemních vod v okolních studnách. Uvedené bezezbytku platí i pro stěžovatelem odkazované studny, u nichž byl odběr podzemních vod povolen dříve, ve vztahu k jeho povolení.

[29] V nyní projednávané věci byly geologické, respektive hydrogeologické poměry v sousedství stěžovatelovy studny náležitě zjištěny prostřednictvím hydrogeologického posouzení ze dne 10. 12. 2014 ve znění jeho doplňku ze dne 15. 12. 2014 (zpracovatel RNDr. B.). Z tohoto posouzení vyplynula potřeba kontrolovat množství odběru podzemní vody tak, aby nedošlo k výraznému ovlivnění hladiny podzemní vody v nejbližší studni S-3, respektive, aby se pokles této hladiny pohyboval pouze v řádu centimetrů. V tomto odborném vyjádření hydrogeolog doporučil dodržovat stanovené množství odebraných podzemních vod (440 m³ za rok) a čerpat podzemní vody pouze do hloubky 25 m, což lze zajistit vybavením čerpadla instalací hladinového spínače. V intencích těchto doporučení pak žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem považuje tuto změnu za odpovídající výše popsanému skutkovému stavu, jakož i souladnou se zákonem. Jak bylo již konstatováno, podle § 9 odst. 1 věty druhé vodního zákona se totiž v povolení k nakládání s vodami stanoví mimo jiné i *povinnosti*, za kterých se toto povolení vydává. Povinnostmi ve smyslu citovaného ustanovení přitom zajisté mohou být i povinnost měření odběru podzemní vody vodoměrem a povinnost zachování minimální hladiny podzemních vod tak, jak byly stěžovateli uloženy napadeným rozhodnutím.

[30] Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[31] O náhradě nákladů tohoto řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Uvedený závěr lze vztáhnout i na žalobce b), který je účastníkem řízení o kasační stížnosti, přestože sám kasační stížnost nepodal (srov. § 105 odst. 1 s. ř. s.). Aproboval-li totiž kasační soud postup krajského soudu, který žaloby obou žalobců zamítl, lze tento konečný výsledek soudního řízení považovat za procesní neúspěch obou žalobců. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly, a sama ani právo na náhradu řízení neuplatnila (§ 60 odst. 5 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senát